

25 ✓

עלון המשק גבעת חיים הקיבוץ המאוחד

עלון מס' 1010

יום ד' י"ט באב תשל"ג
17 באוגוסט 1973

על המוקד

להבדיל את העיקר מן הספל

הרבה סיפורים יכולים לספר לנו על מה שהיה פה לפני חמישים שנה. אבל מאז 1928 אני חי בארץ הזאת, בתוך העם הזה ואי אפשר לי לספר לי מעשיות על "מה שהיה". מאז 1928 אינני זר-כר שום תקופה בארץ, שהקיבוץ היה יותר יפה מאשר כיום, והמפלגה הייתה יותר יפה וההנהגה הייתה יותר יפה, ויחסי האנוש היו יותר טובים; שהחלוצים היו יותר חלוצים, והפרזיטים היו יותר פרזיטים משהם היום, ואנשי הרוח בהר הצופים היו יותר רוחניים מאשר הפרופטורה של ימינו.

אינני אופטימיסט חסר תקנה. אבל אני בטוח, אני משוכנע, כפי שלא הייתי מעולם, כי אם החברה הישראלית והכלכלה הישראלית ומדינת ישראל, יהרסו את החנועה הקיבוצית - הן יחד-סו בכך את עצמן. מהוך חזות קשה זו צומח האופטימיזם שלי. שכן חנועחנו הייתה תמיד חנועה מהפכנית, לוחמת, נאבקה עם עצמה ועם המציאות סביבה ועם המשטר הקיים.

החנועה הקיבוצית חתיה חנועה המהפכנית של הארץ הזאת. גרעין מהגרעינים של העתיד. היא חישא את המהפכה ותכנה את חברת העתיד - כמה מעברים צריך עוד הדור הצעיר שלנו לעבור עד שהוא ימצא את ביטויו העצמי? כמה שנים כדי להתחיל לחשוב את מחשבתו שלו, העצמית, מבלי ללבוש את בגדיהם של אבותיו המפוארים, הגיבורים? לטעמנו, ארוך מדי זמן המעבר. היינו רוצים את הנחת מייד ובימינו.

אין הקיבוץ, כידוע, מצד, ואנחנו איננו מחוודים ופורשים. אנו שחולים בכל רמ'ח אברינו, בכל היצרים שלנו, בכלכלה ובפוליטיקה ובחענוגות החיים; ולעמים אפילו במזר-כיום ובקאדיזם, הכל, כל השרשרת היהודית מדורי דורות. הואיל וכך - ישנה, לדעתי, חשיבות ממדרגה ראשונה שנדע להבדיל את העיקר מן הספל, להבדיל מן החיצוני והחולף לעמוק והיסודי. ובעומק, לספל בכל חולשותיה של החברה שלנו; באמונות החפלות של הבצע והחחעש-רות, של פריבילגיות מעמדיות, גם בדעה, גם בהשכלה, גם בשיכון, גם בחענוגות.

(מהוך יומן יגוד) * בן-אהרון

לבת-שבע וניסים ישי

לני שוא אים

ברכות חמות לצילה וחיים ובני משפחתם

ולמשפחתו של ניסים.

ליעלה ואהרון הקש

לני שוא אים

ברכות חמות לסימה ולשמחה ובני משפחתם

להוריה של יעלה ומשפחתם

לאתי ונמרוד פסקי

לני שוא אים

ברכות חמות לאריה ובני משפחתו

ולהוריה של אתי ובני משפחתם

מה חושבים על העלון
(סיכום השאלונאים)

68 חברים מילאו את השאלונים והחזירו אותם לעורך. זה מעט או הרבה? ביחס ליותר מ-500 החברים, שמקבלים את יומן המשק - זה מעט מאוד. ביחס לאדישות ולחוסר הפעילות השוררים בחברתנו - זה די הרבה. אלה הם החברים שהעלון כנראה איכפת להם. למענם נשתדל לשפר אותו ולהתחשב עם החשובות על 14 השאלות של השאלון.

67 חברים ענו שהם קוראים תמיד את העלון, 1 ענה שהוא קורא אותו רק לעתים רחוקות (זאת היחה השאלה הראשונה). 55 חברים, מבין העונים, קוראים את כל העלון ורק 13 ענו שקוראים רק חלק ממנו (שאלה שנייה). מאלה שקוראים רק חלק: הרוב קורא את האינפורמציה ומעטים רק חלקים אחרים כגון רשימות חברות או ראיון השבוע (שאלה-3).

אשר לילדים מבני ה-10 עד בני ה-18, באופן המשפחה בהן יש ילדים בגילאים האלה, קיבלנו רק 14 חשובות: 6 ילדים קוראים תמיד את העלון, 7 קוראים אותו לעתים קרובות ורק ילד אחד קורא אותו לעתים רחוקות. המסקנה: השפעת העלון על הילדים בגילאים האלה אינה מבוטלת (שאלה 4).

44 חברים רוצים שהאינפורמציה תחפוס מקום מרכזי בעלון. לעומתם רוצים 22 אחרים שנקדיש לאינפורמציה רק את המקום השני. ל-2 חברים לא היחה עמדה בשאלה זו - (שאלה 5).

באיזה תחום יש להרבות באינפורמציה? החשובות התפצלו על כל 11 התחומים ובתוכם בולטים רק שני תחומים עליהם חברים רבים רוצים לשמוע יותר אינפורמציה: על פעילות הועד ותודות ועל בעיות חברתיות - מועצת החברה (ש.6). וכאן נעיר הערתנו הראשונה בחור מערכת: רצוננו זה של הציבור מובן ומוצדק אלא שהדבר חלוי ברצינות הועד ות שהם אדישים למדי לפניות החוזרות של העורך.

אינפורמציה קצרה או מפורטת? בנוגע לאסיפה ולמועצת החברה מסתפקים רבים בקצרה, על ישיבות המזכירות מבקשים מפורטת (שאלה 7).

כרוניקה על אירועים? 42 רוצים כרוניקה בעלון ורק 6 מתנגדים. על איזה אירועים צריך למסור על דפי העלון? מהחשובות משתמע: על הכל - חגים, מסיבות, אירועי חרות ועד לסרטים וחתונות. הדעות מחולקות על אופן המסירה - רק עובדות או גם הערכה; דעתו של יחיד או הדיס של רבים. כולם מאוחדים בדעה שהכרוניקה חשובה גם לאלה שנוכחו באירוע ופי כמה חשובה לאלה שלא יכלו להשתתף. קיימת דרישה לפגשם בעלון - "לוח שבועי של אירועים" והמערכת מקבלת את הדרישה הזאת (שאלה 8).

באיזה נושאים חברינו מעוניינים? בראש וראשונה בנושאים על חברה (61) ועל כלכלה (57) וכן הם מעוניינים ברשימות של ביקורת וחגובות (61). בסיכום אפשר לקבוע שאלה הנושאים המקומיים שמקומם בעלון. רק 28 רוצים לקרוא בנושאים על החנועה הקיבוצית - שמוצאים את ביטויים ב"בקיבוץ". רק 7 מבקשים לקרוא בעלון על נושאים מדיניים - שבדרך כלל העתון היומי מספק את הצורך הזה (שאלה 9).

מה ההיקף הרצוי לעלון? - 42 חברים ענו: "כמו היום" ופירוש הדבר 7 עמודים בממוצע בכל שבוע. רק 2 חברים מציעים לצמצם את העלון ל-5-6 עמודים. לעומתם מציעים 24 חברים להרחיב את העלון עד 10 עמודים ואפילו עד 12 עמודים בכל שבוע (שאלה 10).

להעתיק רשימות מיומני משקים אחרים? 12 חברים מתנגדים לכל העתקה אפילו של מלה אחת. אחד המתנגדים מוסיף: "מלבד בדיחות טובות". - 3 חברים מציעים להרבות בהעקרות יותר מהמקובל עד כה. 44 מבקשים להמשיך בהעקרות מעטות כמו היום (שאלה 11).

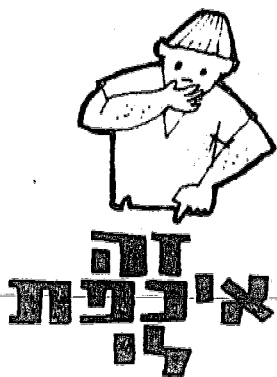
איזה מדורים צריך לגרוע מהעלון ואיזה להוסיף? 4 חברים מציעים לבטל את הביקורת הספרותית. אחד מציע לבטל "רעיונות אישיים" (כתוב במקור כ-ע') וכן מציע חבר אחר לגרוע את המדור "לפני 40 שנה" שכנראה לא מעניין אותו. יותר הצעות לביטול אין. ונשאלת השאלה אם על העורך לקבל כל הצעה גם כאשר מציע אותה חבר בוודי וגם כאשר היא כלל לא נראית לו?

בניגוד לזה קיבלנו שפע הצעות להוסיף מדורים לעלון: על מזג האוויר, גינות, הידור קטן, צילומים, קישוטים, פינת הטבע, בידור קל, פינת התחביב, מל נסע ומי חזר, מפי הטף, מדור לילדים מפי ילדים, ספורט במשק, ראיונות עם מתנדבים, שירה ופרוזה שחברים כחבו, סטודנטים על לימודיהם, סיפורים אישיים של חברים, נר-נשמה - יום שנה לזכרם של חברים שנפטרו, קליטת עולים, שאלות וחשובות לועדות וכן למזכירות. מדור לקראת אסיפה ועוד. רוב רובן של ההצעות לקורות באותו החסד: חבר שיעזור לעורך לקבל את החומר למדור המוצע. אין ספק שיש גם רעיונות טובים וחשובים בין ההצעות. אבל מה אפשר לעשות כאשר המערכת של העלון מורכבת מחבר אחד ולרשותו עומדים שלושה ימי עבודה בשבוע. רק במידה ונצליח למצוא כוחות נוספים למערכת, ואנו משתדלים למצוא אותם כבר שנה שלמה ולשווא, רק אם ימצא כזה ישנם סיכויים להוסיף לעלון חלק מן המדורים המוצעים.

במדורים: "מפי הטף" ו"מדור לילדים מפי ילדים" יכולים לספול רק מחנכם או מחנך. "ספורט במשק" יכול למסור רק צעיר שעוסק בספורט או לפחות בקי בספורט. במשך השנה האחרונה הבטיחו 3 חברים צעירים לשמש כחברים לספורט ואף אחד מהם לא קיים את הבטחתו. גם מדורים למזג-אוויר, לגינות, לצילומים, להידור קטן, לפינת טבע, לתחביב ועוד אפשריים בהחלט אלא שהם חלויים בחבר מתאים שקרוב לעניין ומוכן לאסוף את החומר לעורך. אותו הדין למדור "נר נשמה".

(המשך וסיום - בעלון הבא)

לקראת האסיפה

באסיפה שתיערך במוצ'ש 18.8 יעמדו לדיון והחלטה הסעיפים הבאים: א. קבלת חברים. ב. התיחסות המשק להחלטת ועדת ערעורים של הקב"מ בענין גיוסו של גיורא מגל. ג. בקשת חופשה לשנה של דינה קרו.

קבלת חברים

המזכירות ממליצה על קבלתם לחברות של דב לובל, רחל הדר, מרגלית מזור, משה אברמוביץ, יעל צפדיר, יוסף הוכמן.

התיחסות המשק להחלטת ועדת ערעורים בענין גיוסו של גיורא מ.

לפני מספר חודשים חבעה מאתנו מזכירות הקיבוץ אח גיוסו של גיורא מגל לועדת המשק. האסיפה החליטה בשלילה. מזכירות הקיבוץ פנתה לועדת הערעורים של הקבוץ וזו החליטה, לאחר שמיעת נימוקי המשק ונימוקיו של גיורא, שגיורא יתגייס בנו-במבר ש.ז. בתאריך זה תהיה שנה בערך לגמר חפקידו. באותו זמן היתה קיימת גם חביעה של "גרנוח" לגיוסו של גיורא לניהול מפעל "קירור".

החקיימו מגעים בין נציגי מזכירות הקבוץ לנציגי "גרנוח" שבקבותיהם הודיעו האח-רונים כי לא ילכו לעימות עם החנועה.

לפני מספר שבועות הקיימה ישיבת מזכיר-רוח בנושא ובה הוחלט ברוב, כי גיורא נשאר בינתיים בבית וממשיך לעבוד ברפת. פירוש ההחלטה בין היתר, הוא, שאין מקב-לים את החלטת ועדת ערעורים של הקיבוץ. אי קבלת החלטת ועדת ערעורים היא ענין רציני ביותר. לכן נקראה האסיפה להחליט.

אינפורמציה רחבה יותר תימסר בעל-פה באסיפה.

בקשת דינה קרו לחופשה בח שנה

המזכירות קיימה דיון בבקשתה והחליטה ברוב להמליץ בפני האסיפה על החופשה. אורי יזהר

זה איכפת לי מאד מאד, כמו שזה איכפת לרבים אחרים, שחברים המחננים את בניהם או בנו-תיהם צריכים להתרוצץ, להחנך ו"לשכור את הראש" על מה יושיבו את אורחיהם.

זה איכפת לי גם שיבינו שריהוט בית-הספר אינו רכוש ציבורי נ"ד, ואינו יכול לשמש פתרון לבעייתם. לא עמדת בראש הנהלת בית הספר כשנחקבלה ההחלטה הנ"ל ואני מוכנה ליזום דיון חוזר אם מוסד כלשהו ידרוש זאת. קשה להניח שהנהלה הנוכחית חשנה אמנם את החלטת הקודמת.

יצא קצפתם של חברים מסויימים על ההפליה הנהוגה בבית הספר. אין כלל שחל על מאה אחוז מקרים. במשך שנתיים וחצי האחרונות קיבלה מורה שהחחנב מספר קטן של כסאות וכן קיבל את הכסאות הצד ב"ת הס' אשר הוא הוא המטפל, המחנן, המאסטן והמחלק את הריהוט. אלה הם שני יוצאים מן הכלל. האם חברים העובדים בכל מיני ענפים אינם נהנים מהטבות שונות אשר כלל ציבור החברים אינו נהנה מהן?

ולסיכום - אני פונה בשאלהא זו מעל דפי היומן - מאחר והחחונות הן לגייסימיות והזמנת אורחים היא לגייסימית - מי ומתי ידאג לכך שאותם האורחים יהיה להם גם על מה לשבת. לתשובה על כך מחכים בודאי חברים רבים.

שרה מרגלית

אירוח בקיבוץ

קרה מקרה אצלנו וזיעזע אותי: חברה מצפה לביקור אחות מנוגרת מחו"ל אשר לא דאחה אותה שנים רבות. היא פנתה למזכירות בבקשה לזרז את השיפוצים בדירתה לקראת הביקור ובמקום חשובה לפנייחה נאמר לה: "אבל האורחת צריכה לעבוד". גישה מסוג זה לא מוסיפה לנו כבוד ולא עומדת בשום יחס לסובלנות המקובלת כלפי קרובים לא זמניים השהים במשק.

מדי פעם מופיעות על דפי העלון הערות ותקנות בקשר לבעיות האירוח. ברור שעצם המבנה של הבית הקיבוצי עשוי להקל על ניצול לרעה של מנהג הכנסת אורחים. לכן קבענו חקנון קבע לגבי הענין (הגבלת זמן השהות החופשית של האורח ואחר כך השתלבותו בעבודה).

אך השאלה היא אם חקנון זה מתאים לכל מקרה. לדעתי חקנון כזה נידון מראש להיות "צולע". יש כמובן מקרים שאפשר להפנות את האורח לסידור העבודה, אבל מקרים כאלה הם במיעוט. בדרך כלל, או במקרים רבים, מזובר על קרוביה סטנים רבות לא נפגשו אתם או ליש התחייבות כלפיהם כי ביקורם הוא ביקור גומלין לביקור חברנו אצלם. איך אפשר לדרוש מאורחים כאלה שיעבדו במשק חמורת האירוח? האם זה מקובל בארצם? צריך גם לקחת בחשבון שאנשים שבאים אחרי שנים רבות להתראות עם קרוביהם בחופשתם הם מנוגרים.

זאת ועוד: משקנו הוא במצב כלכלי סביר, רמת החיים שלנו לא נמוכה מזו של שכבות מקבילות בחוץ. האם אפשר לתאר שמשפחה בעיר המארחת קרובים מחו"ל חדרוש מהם השתתפות בפרנסה?

משפחה בחוץ היחה מתחיישת להעלות דרישה כזאת. אני שואל, אם זוג חברים המתפרנס בכבוד על ידי עבודתם לא רשאי לארח קרובים? הגיע הזמן שמועצת החברה חבדוק מחדש את חקנון האירוח במשקנו.

חבר

תדמיתו של חדר האוכל

ימות הקיץ החמים מביאים אותנו ובעיקר (משום מה) את בנות "המין החלש" שבתוכנו להתפרצות כללית של יצר החשיפה. התוצאה היא שאנשים ובעיקר נשים נכנסים לחדר האוכל בלבוש או חוסר לבוש, אשר לדעתי, ועד לפני זמן מה לדעת כלל הציבור, אינו הלבוש המתאים לחדר האוכל.

היה זמן שהדברים היו מרבנים מאליהם וידענו אז להקפיד על כך שהכניסה לחדר האוכל תהיה בלבוש מלא. היום כאשר ההבדל בין חולצה נשים מודרנית לבין סתם גופיית עבודה הוא הבדל שבהגדרה בלבד, קשה יותר להגדיר מהו "לבוש מתאים", ובכל זאת נראה לי שעברנו את הגבול. יותר מכך, לדעתי, זהו זלזול שלנו בעצמנו, כאשר אנו משאירים לתיירים ולאורחים שונים להכתיב לנו נורמות של תרבות חיים. ותעיד על כך העובדה שיטנם חברים אשר מנמקים את כניסתם לחדר האוכל בגופייה או בלעדיה בכך, שגם התיירים נכנסים כך "דאם להם. מותר אז למה לנו אסור?"

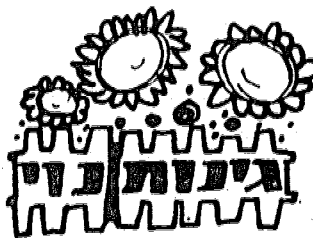
לדעתי, אם כבודנו העצמי יקר לנו ואם ברצוננו לשמור על רמה תרבותית כללית ועל מקומו של חדר האוכל כמקום ציבורי ומכובד, ואשר ראוי להתכבד בו, יש לקבוע מחדש כללים ברורים של התנהגות ולבוש בתוכו. לא יתכן שכל נערה תחשוף את גבה דווקא בחדר האוכל בשעות הארוחות, בין אם גב זה מוסף לחיאכון או גורע ממנו, כשם שלא יתכן שכל גבר יחשוף את חזהו השרירי יותר או השרירי פחות דווקא ליד השולחן.

כשם שאיננו נוהגים לאכול את ארוחותינו בבריכת השחיה, כן אין מקום לכך שחדר האוכל יתפוס את מקומה של הבריכה כבמה להפגנת הגוף או בגד הים שעליו.

זאת שבחאי ("ניבים" בית-אורן)

על עצים בכלל ובפרט

מאמר זה דורש הקדמה והסברה. הסברה - למה? כי לא רגיל שכותבים על עצים בחודש אב. מאמרים כאלה מופיעים בדרך כלל בשבט. אבל כמו שמצאו - בין היתר דוד בן גוריון - שט'ו בשבט הוא לא תאריך מתאים לנטיעות, אפשר גם להניחשדווקא בחקופה שרבי אב יקלטו יותר דברים על חשיבותם של עצים. הרי לפני כמה שנים החכטא כלפי האחראי על הנוי בלשון זו: "אתם היקנים עם העצים שלכם! למה צריכים אותם בעצם" החשובה הפצא בקלות בחודשים האלה. הסיבה הראשונה היא - צל בקיץ. ידוע שיש הבדל גדול מאד בעונה זאת בין החום בשמש לבין החום בצל, כמו כן בלחות בסביבת עץ מצל. העצים מפחיצים את הרעש ומגנים מפני רוחות. מלבד זאת יש עוד מומנט לא מבוטל וזה היופי והפאר שבצמחי הענף האלה. מי שלא מרגיש את זה נוכח האקולופטוס ליד המקלח הכלליה או הפיקן של שמעון יוגב קשה לעזור לו. וכדי להרגיש משהו לא צריך

אפילו להיות "יקה" או בן חוץ-לארץ.

מאמר זה רוצה לסכם 40 שנות נסיון מקומי עם כל המינים של עצים שנמצאים במקום ויש לו גם מגמה ברורה. אבל מקומה בסוף, בפרק המסקנות. אפשר עוד לשאול אם מחננו, דל העצים, הוא המקום הנכון לסיכום כזה. חושבני שכן, כמו למשל הגן הבוטני המוזנח בהר הצופים הוא מקום מצויין ללימוד, איזה עצים מתפתחים טוב למרות תנאים לא טובים.

ראשית, מהו בכלל עץ. עץ הוא צמח מוצק עם גזה וכוורת שגובהו בדרך כלל לכל הפחות 4 מטר. עץ הוא צמח רב-שנתי שיכול להגיע לגיל של כמה אלפים שנה(!). עץ הוא דבר חי לכן צריך להשלים עם העובדה שכל עץ "מלכלך". זאת אומרת שהוא משיר באחת או יותר תקופות של השנה עליים, פרחים, פירות ולפעמים גם ענפים. מי שמחפש עץ "אידיאלי" ו"נקי" לא ימצא אותו. את נשירתו של העץ צריך להסיר ויש רק יתרון יחסי בהשוואה עם בעלי חיים וליכלוכם. מזה נובע שאין לפסול עץ בגלל עבודה שקשורה להסרת הנשירה. עצים הם גם שבירים. אחד פחות ואחד יותר. הידיעות על מידת השבירות הן מוטעות בדרך כלל אצל חכמינו. משבירות אלה האנשים נזהרים באופן אינסטיקטיבי ואין מה לחשוש מפניהם.

(המשך יבוא) ראובן קליש

סיום תפקיד

היות וחברים רבים חושכים שהתפטרתי מתפקידי כרכז תרבות - ברצוני להסביר שאין הדבר כך. אני חושב שלא מתפקידי הוא להסביר זאת, לכך קיימת ועדת מינויים או המזכירות. פשוט אין זה הוגן מבחינה חברתית שלאחר סיום תפקיד מרגיש החבר שעליו להסביר את העניין. אולם היות ובאסיפה לא נמסרה הודעה המפרשת את סיום תפקידי וביומן נמסרה הודעה בשמי אשר אני לא מסרתי אותה - רואה אני חובה לעצמי למסור את הדברים כמות שהם:

לפני כחצי שנה סוכם שבשנת הלימודים הקרובה אני מקבל על עצמי את הוראת החינוך הגופני בביח הספר המשותף במעגן-מיכאל. גם המשק מעוניין בכך וכן בית הספר המשותף. סוכם שבסוף חודש יולי אני משתחרר מריכוז תרבות ועד אז אכניס את ממלא מקומי. עמדתי בקשר הדוק עם ועדת המינויים ועם המזכיר במשך חודשיים אולם מחליף לא נמצא. סוכם עם המזכיר שבכל מקרה, עם מחליף או בלעדי, עלי לסיים את תפקידי בחודש יולי. מה שמצער הוא שלאחר שנה וחצי של תפקיד ציבורי ממדרגה ראשונה אני צריך לסיים בהרגשה, שאין תפקיד זה חשוב לחברה ואולי אף מיותר. מסרתי את העניין לציבור שכתוכו אני חי ופועל ורציתי שהחברים יבינו את הדברים כמות שהם.

איתן חפר

במוזיאון תל-אביב

בארבעה אוטובוסים נסענו לתערוכתו של אגם - לצאת קצת מחיי החרבות הדלים מאד של משקנו (מה קיים כאן מלבד סרטים גרועים?).

האם זאת אמנות מה שראינו בתערוכה זאת? למושג "אמנות" שייכת גם מקוריות, גם רעיון, גם שלימות וגם חווייה. במוצגים של אגם יש פה ושם רעיון אבל מקוריות אין בהם כיוון שאותו רעיון חוזר על עצמו פעמים רבות. יש בהם שלימות אבל היא שלימות טכנית גרידא.

למרות זאת נהנינו מן השעשוע, מן ההמצאה, מגלי התנועה ומאפשרות המשחק. היחס של ביטול ולעג אחרו קראנו במאמרו של יורם קניוק ב"דבר השבוע" אינו מוצדק. קיים כוח משיכה עצום של התערוכה. כוונת הסבוך, להבנת האש בתוך מזדקת מים ומשחקים עם עמודים שונים, כל אלה הפכים אנשים מבוגרים לילדים שמחים לשעה קלה ואצל ילדים נוצרת האשליה שהם נמצאים במגרש צעצועים - מגרש יפה מאד. וודאי: השאלה אם זאת אמנות נשארת פתוחה. לעומתה כלל לא קיימת השאלה אם נהנינו - כי באמת יש כאן מוצגים נהדרים.

היו בינינו כאלה שבפעם הראשונה הגיעו למוזיאון החדש של תל-אביב. הם הספיקו לראות, נוסף לתערוכתו של אגם, גם את התערוכה של הצייר מירון מפאריס שהיא תערוכה מודרנית ומעניינת מאד וכן תערוכה של גרפיקאים. ואם הספיקו, אולי, להציץ גם ליתר האולמות ולראות במקצת משהו מאוצרות המוזיאון הזה השתלמה להם הנסיעה ללא צל של ספק. מהתקופה של האימפרסיוניזם הצרפתי גוצגו הפעם יצירות רבות: תמונות של מודליאני, דגה, רנואר, וקורו ועוד רבות ולצידם פסלים של רודן ואחרים ולפחות בחלק זה של המוזיאון לא עמדה השאלה אם זאת אמנות כי כאן החווייה האמנותית היתה עמוקה וכנה.

אחד המבקרים

ביטוח מכשירי טלויזיה ומערכות סטריופוניות נגד אש.

אנו מבטחים נגד אש בלבד כל דירה וחכולתה. את הטלויזיה ומערכת סטריופונית חייבים לבטח לאחר שבעל המכשיר או המכשירים האלה ימסור על המצאותם בחדרו. חברים שטרם מסרו על כך יעשו זאת בהקדם וימסרו את הפרטים הנחוצים למאיר וניג. הנהלת החשבונות

קלינג

מעשה בגינה שגילה טיפחה בה שחלה וטיפלה ועמלה בשמחה יום יום אחרי לימודים, עבודה, היא ניגשה לגינה ועבדה לבדה.

עדרה וגירפה וניכשה עשבים גידלה היא כל צמח ימים מרובים.

ונחנה לגינה גם מים צחים עד זו לה השיבה עשרת מונים - פרחים!

וכשבאה ביום ו' לקטוף צרור פרחים להביא מתנה לחדר ההורים

נדהמה למראה ולבה כה נחרד לא נשאר בגינה אף פרח אחד!

אשר היה אין להשיב. אך נקווה כי מעתה ירגיש האיש אשר קטף, בלבד קצת חרטה.

אם החירו זה תרם שהנוהגים כאותו אדם ישנו את מנהגם בגינה של זולתם. היה ראוי כי יכתב. אך אם לאו וכאילו להד' מה כן ייעשה נגדם!---

(מיומן כברי)

שבת פיפה

